

ALA ZIDANE ZATRAVNĚNOU PLEŠÍ

KAPITOLA ŠESTÁ

„Hele, tak jo. Jedu tedy s vámi, ale nečekej žádný zázraky, už jsem nechytal fakt dlouho.“

„Jo! Jo! Jo!“ radoval se Franta a plácal se dlaněmi do stehen. „To bude mazec,“ chechtal se na celé auto.

Ted' jsem si teprve všiml i dalších dvou spolucestujících. Ani jednoho jsem neznal, asi nebyli ze stejné vesnice jako Franta. Není se, ale čemu divit. Víš, jak to teď ve vesnickém fotbalu chodí? Jen málo borců je přímo z dědiny. Hodně jich je i z okolí, a nebo z měst a za fotbalem dojíždějí. Dnes už to není jako dřív. Každá ves měla své mužstvo a zápasy mezi nimi, to bylo jako El Clasico. Málokdy se to obešlo bez červené karty a nebylo ani tak ojedinělé, že se mezi sebou porvali i diváci. No ale nečekej nějaké sedmnáctileté výrostky, chuligány, vandaly, rowdies, tady se dokázali mezi sebou porvat všichni, včetně důchodců i ženských. Derby prostě mělo vždy sílu. A rozhodně mělo přesah i za fotbalové trávníky. Vždyť nejeden zápas dokázal rozhádat celé vesnice a vyslat lidi na válečnou stezku. Jako tenkrát:

Nebudu raději jmenovat vesnice, kde se to stalo, asi se není čím chlubit. Měl to být zápas, jako každý druhý, jestli se to tedy dá o vesnickém derby vůbec říct. Kdo zažil, tak ví, jaký vyhecovaný a stresový zážitek může fotbalové utkání přinést. Možná by všechno běželo v pohodě v rámci sportovních pravidel, která jsou sem tam lehce ohnutá, ale v principu vše dobře klope. Problém ale byl, že se spolu oba vedoucí mančaftů vsadili o vítězství. Byli už zasloužilí „prezidenti klubu“ v letech a ještě k tomu spolupracovníci v nejmenované firmě. Oč se vsadili, to nikdy na veřejnost neprosáklo. Muselo to ale být něco velikého. Žádná prkotina, žádný bezvýznamný žvást, malichernost či titěrnost. To není drobnost, jako když jdeš se psem na očkování proti vzteklině. Tady jde o všechno. Jako když už ti došla trpělivost a musel si sousedovi zaplatit už druhý vrh štěnat, protože ten tvůj „Harry Houdini“ prostě prochází při hárání sousedovic čubky skrz plot záhadným a neodhalitelným způsobem. A ještě se tam po činu nechá chytit, blbec. Takže místo očkování se jde na kastraci a to je sakra rozdíl. Rozhodně to ale vyjde levněji než sedm dalších štěnat ve vrhu. To jen odbočka k doplnění vážnosti sázky. Kdo ví, možná, že šlo taky o nějakou fenku, tedy chci říct ženskou. Každopádně to bylo tak důležité, že to jednomu z vesnických „Blatterů“ stálo za podplacení kouzelníka - čti rozhodčího, který je schopný písknout cokoliv.

Kdo namazal, lovil kapříky, rozdával jablka, solil kapsu, přines krabici vína - tedy korumpoval, bylo jasné hned od úvodního hvizdu. Už ve třetí minutě byla po prvním kontaktu ve velkém vápně nařízena pětka, pentle, desítka, takže pokutový kop, proti domácímu týmu. Přitom všichni viděli, že útočník spadl sám od sebe.

„Simulant! Hérečka! Ochotník! Národní umělec!“ ozývalo se z řad domácího diváctva. Živá díra neboli brankář tentokrát svému označení nedostál a bravurním zákrokem pentli k radosti publika zlikvidoval. Radost mu ale dlouho nevydržela. Pro předčasné vykročení, které samozřejmě nikdo, kromě sudího neviděl, byl kop opakován. A podruhé se střelec už nemýlil. 0:1.

„Černá svině!“ ozývalo se z pomezí hřiště. Náš pan spravedlivý to ovšem bez emocí přešel a nechal opět zahájit hru.

Ta neběžela tak dlouho, když se hosté dostali k zahrávání rohového kopu. Ve skrumáži vypracovaných atletických těl, zpracoval jeden z obránců balón břichem a odkopl ho z ohně - velkého vápna. Při odkopu dostal pěkně naloženo od útočníka, který předvedl zákrok na Bruce Leeho – tedy faul vysokou nohou. Píšťala nekompromisně prořízla atmosféru. K překvapení všech, i hostí, nebyl odpískán faul na obránce, ale jeho hra rukou při zpracování míče. Pětka číslo dvě. Domácí hráči pomalu padali do mdlob a diváci začali rozhodčího přirovnávat k částem těla, které nejdou ve slušné knize ani reprodukovat. Maminy přikrývaly uši svým ratolestem, zatím co pro děti to byla ohromná zábava. S neoblomným soudcem to však ani nepohnulo, udržoval výraz snookerového hráče. Rána ze značky pokutového kopu byla nekompromisní, 0:2.

Po deseti minutách se podařilo domácím vsítit kontaktní gól. Ale že rozvlněná síť ještě skóre nedělá, se přesvědčili hned vzápětí. Hvizd. Ruka sudího vystřelila prudce k nebi, aby dala všem jasně najevo, že branka kvůli postavení střelce mimo hru, nemůže býti uznána. Překvapen byl i pomezní rozhodčí, kterému praporek visel bezvládně k zemi. Autora gólu museli držet tři spoluhráči, aby si to nedorozumění nešel se soudcem vyříkat ručně. Žalostný pohled byl na střídačku domácích. Trenér klečel na trávníku a za neustálého uklánění a zvedání vztekle trhal pažit a házel si ho nad hlavu. Dopadající kousky trávníku mu zdobily pleš a ramena. Kdyby věděl, že to ještě není zdaleka konec a to největší peklo teprve přijde, utekl by zavčasu.

Chyběly asi tři minuty do konce poločasu, když rozhodčí zapískal domácímu gólmanovi dlouhé držení míče v ruce. Po oznámení verdiktu nebylo chvilku vidět, co se s autorem výroku děje, protože se na něj sesypali všichni domácí hráči. Asi jen zázrakem ho v tom vosím hnízdě neumačkali. Trenér domácích už trávník netrhal, seděl zhroucený v rohu střídačky. Bílý v obličeji, nepřítomný výraz a na hlavě ještě zbytky trávy.

Tak, jako nikdy, ani teď nedošlo i přes veškeré hlasité urgencye a vyhrožování ke změně rozhodnutí a hosté zahrávali nepřímý volný kop. Skoro celý tým domácích se nastěhoval k brankáři mezi tři tyče. Mnoho volného místa tam na balón nezbylo, přesto se hostím po malé rozehrávce podařilo míč narvat ranou pod břevno. 0 : 3. Poločas skončil.

To už bylo na domácí fanoušky příliš. Vtrhli na hřiště, a aby nedošlo k nejhoršímu, hosté museli kolem rozhodčího vytvořit téměř dokonalý bojový útvar římské želvy. „Doběhli“ i duchodci a někteří se snažili svými francouzskými i jinými holemi, přes hradbu těl černého darebáka knokautovat. Když obranný val doputoval ke kabině rozhodčích, rozestoupil se, aby mohl soudce vejít do bezpečí stěn. Ve dveřích se ale zjevil trenér domácích. V obličeji už bledý nebyl, spíše planul rudě. Celé tělo se mu chvělo. Evidentně vnitřně bojoval s narůstající agresí. Nemohl se rozhodnout, jestli tlouct rukama nebo kopat nohama. Jen jeho vysoké morální hodnoty mu zabránily vystřelit rozhodčího jednou ranou z kopaček. Nohy ani ruce to nebyly, ale útok přišel – „ala Zidane“, plešatá zatrávněná hlava zaútočila do prsou sudího a odstřelila ho zpět mezi hráče hostů takovou silou, že ještě tři lehli s rozhodčím. Inzultace jak vyšitá. Bylo po zápase. Pozdější rozhodnutí disciplinární komise znělo 0 : 3 kontumačně.

Tím to ale neskončilo. Přišlo období, kdy v obchodě neprodali lidem z druhé vesnice ani rohlík. V hospodě jim nenačepovali pivo ani žlutou limonádu. Jeden nepozdravil druhého a záměrně při setkání otáčeli hlavu. Dokonce se mluvilo i o vykradených kurnících a králíkárnách, ale to už asi bylo trochu přitažené za vlasy. Jediným štěstím a cestou k nápravě byla společná škola. Tam se rozdíly nedělaly a tak jak to bývá, děti dokáží spojit i na smrt rozhádané tábory. Fotbal má na vesnici tradici a to nelze brát na lehkou váhu. Ještě, když to bývá v místě, často jediná společenská zábava.